

zda byla jich přítomnost v zadní části místnosti skutečně jen nahodilou, jak tvrdí o sobě obžalovaná R-ová, — nelze rozhodnouti ve věci samé; bylo tudíž rozsudek zrušiti a věc vrátiti nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl. Dojde-li nalézací soud, vycházející ze zásad tuto naznačených, k závěru, že jednání obžalovaných, jak bude přesně zjištěno, nenaplnuje skutkové podstaty zločinu podle druhé věty §u 83 tr. zák., bude mu o skutku obžalovaných uvažovati též s hlediska §u 98 tr. zák., případně §u 1 zákona o útisku, pokud se týče spoluviny na těchto trestných činech.

Čís. 2436.

Telegrafy (zákon ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924).

Přechováváním podle druhého odst. §u 3 zákona jest rozuměti všechny případy, kde fysická nebo právnická osoba má u sebe radio-telefonní zařízení; nezáleží na podnětu a účelu, z jakého k tomu došlo, ani na době, po kterou se tak děje.

Přemístění stanice, jež má trvati déle než dva měsíce, jest hlásiti před skutečným jejím přemístěním (§ 2 odstavec šestý vlád. nař. ze dne 16. dubna 1925, čís. 82 sb. z. a n.).

Pojem »míti u sebe« v §u 2 (2) zákona jest širším než držba a znamená skutečný stav, záležející v tom, že někdo radiotelefonní stanici u sebe má (chová); nevyžaduje se, by přechovávatel vyvíjel nějakou další aktivní činnost, směřující proti zákonu.

Pokud vyvíňuje (§ 2 e) tr. zák.) omyl ohledně přechovávající osoby.

(Rozh. ze dne 2. července 1926, Zm I 192/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 10. března 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §u 24. odst. prvý zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924, zrušil však podle §u 362 čís. 3 tr. ř. z moci úřední rozsudek nalézacího soudu a věc vrátil k novému projednání a rozsouzení do první stolice.

Důvody:

Zmateční stížnost, uplatňující důvod zmatečnosti podle čís. 10 §u 281 tr. ř., — v pravdě čís. 9 a), poněvadž se domáhá sprostění obžalovaného z obžaloby, — jest bezdůvodná. Podle §u 1 zák. o radiotelegrafech vyžaduje se ku přechovávání radiotelefonního zařízení zvláštního povolení, jež podle druhého odstavce tohoto §u je ryze osobním. Přechováváním je podle druhého odstavce §u 3 rozuměti všechny případy, kde osoba fysická nebo právnická má u sebe zařízení radiotelefonní, a proto stačí, že někdo radiotelefonní zařízení vůbec u sebe má, aniž záleží na podnětu a účelu, z jakého k tomu došlo a aniž se jde na dobu, po kterou se tak děje. Postačí určitý, třeba i krátkou dobu trvající stav. Obžalovaný onoho zákonem

požadovaného, zvláštního, jeho osobě uděleného povolení neměl. Pokud zmateční stížnost uvádí pro vyvinění obžalovaného, že oprávněný koncesionář, jeho syn, v předepsané lhůtě řádně ohlásil přemístění radiové stanice, nelze jí přisvědčiti. V ohledu tom je směrodatným šestý odstavec §u 2 vládního nařízení ze dne 16. dubna 1925, čís. 82 sb. z. a n., podle něhož k přemístění koncesovaného telegrafu (tudíž i radiotelegrafu) — § 2 zákona ze dne 23. března 1923, čís. 60 sb. z. a n.) je třeba předchozího schválení ministerstva pošt a telegrafů. Takové předchozí schválení nebylo vyžádáno, ba nebylo postupováno ani ve smyslu ponaučení, otištěného na rubu koncesní listiny, kde se praví: »Každá změna typu nebo zapojení stanice neb adresy koncesionářovy budiž hlášena úřadu, který tuto koncesní listinu vyhotovil. Tomuto úřadu budiž také hlášeno každé přemístění stanice na dobu delší dvou měsíců.« Vzhledem k ustanovení šestého odstavce §u 2 vládního nařízení čís. 82/25, podle něhož se žádá předchozí schválení k přemístění, nemůže být pochybnosti, že i ono ponaučení, vydané ve smyslu zákonných předpisů, předpokládá, že přemístění stanice, jež má trvati déle než 2 měsíce, má se hlásiti před skutečným přemístěním. Toto hlášení se však nestalo ani před přemístěním, ani současně s ním, nýbrž téměř dva měsíce potom, teprve dne 21. listopadu 1925, kdy případ byl zjištěn četnictvem, jak sám obžalovaný doznává (viz též zprávu ředitelství pošt a telegrafů v Praze). Že šlo o přemístění stanice na dobu delší 2 měsíců, vychází ze zodpovídání se obžalovaného jakož i z toho, že jeho syn sloužil u vojska ještě v době hlavního přelíčení dne 10. března 1926. Není proto stížnost oprávněna budovati na opačném předpokladě a stávají se bezpodstatnými i závěry stížností z předpokladu toho dovozované. Tvrdí-li stížnost, že rozhodnou okolností je, že oprávněný koncesionář radiostanice, syn obžalovaného, ohlásil ve lhůtě koncesní listinou určené, t. j. do 2 měsíců, řádné přemístění radiostanice, nemá námitka tato opory ani v zákoně čís. 9/24 ani ve vládním nařízení čís. 82/25, jehož § 2, odst. druhý nařizuje předchozí schválení k přemístění, ani v doslovu ponaučení obsaženého na koncesní listině. I kdyby se připustilo, že syn obžalovaného po dobu, co stanice byla u obžalovaného zařízena, byl držitelem radiostanice, nevylučuje to, že obžalovaný byl objektivně jejím přechovatelem; neboť pojem »míti u sebe« §u 3 odst. druhý zák. čís. 9/24 je širším, než držba a znamená skutečný stav, záležející v tom, že někdo radiotelefonní stanici skutečně u sebe má (chová). Aby kromě toho přechovatel vyvíjel nějakou další aktivní činnost, směřující proti zákonu, se nevyžaduje. Jest proto rozsudek nalézacího soudu, pokud zjišťuje skutkovou podstatu trestného činu po stránce objektivní, bezvadným. Pokud zmateční stížnost dovozuje na straně obžalovaného omyl ve smyslu §u 2 písm. e) tr. zák., tu budiž podotčeno, že, pokud obžalovaný omyl tvrdil, týkal se tento v pravdě jen otázky, zda je úředního povolení zapotřebí k takovému přechování, o jaké tu jde. Tento omyl je však omylem právním, který ve smyslu §u 3, 233 tr. zák. neomlouvá. Rozhodnutí presidenta republiky ze dne 2. září 1924 vztahovalo se jen na případy v něm míněné a nelze se proto rozhodnutí toho dovolávati pro tento případ, pro jehož posouzení jsou směrodatny pouze zákonné předpisy.

Bezdůvodnou zmateční stížnost náleželo proto zavrhnouti. Naproti

tomu však vzešly při zkoumání spisů závažné pochybnosti o správnosti skutečností ohledně subjektivní stránky zažalovaného trestného činu. Nalézací soud má zřejmě za to, že jest tu dána skutková podstata trestného činu i po stránce subjektivní, totiž že obžalovaný byl si vědom toho, že radiovou stanicí u sebe přechovává on. Leč obžalovaný udal, že syn, maje nastoupiti vojenskou službu, opustil své dosavadní bydliště v P. a přenesl své svršky, mezi nimi i zařízení radiotelefonní stanice, do bytu obžalovaného v Z. Dále udal obžalovaný, že v rodině se předpokládalo, že synova vojenská služba bude pouze přechodnou a že syn bude v krátku z vojenské služby propuštěn. Tyto okolnosti prvním soudem dosud nezjištěné mohly v obžalovaném vzbuditi domněnku, že syn zřídil si po dobu konání své služby vojenské vedle svého bydliště v místě posádky svoje bydliště u něho v Z. a v tomto domněnku mohl býti tím více utvrzen okolností, že syn po dobu své vojenské služby, pokud dlel na dovolené mimo svoji posádku, u něho vícekrát se zdržoval. Domníval-li se obžalovaný, že syn má u něho v Z. svoje bydliště, mohl býti též toho mínění, že syn jest osobou, která má u sebe radiotelefonní zařízení, neboli že byl toho mínění, že toto zařízení přechovává on. Kdyby byly tyto okolnosti zjištěny, není vyloučen závěr, že se obžalovaný nacházel ve skutkovém omylu ohledně osoby přechovávající, který by ho podle §u 2 písm. e) tr. zák. viny sprostoval. Bylo proto postupovati, jak se stalo.

Čís. 2437.

Odpověděli-li porotci k první dodatkové otázce: »zda byla krádež spáchána s obzvláštní násilností a odvážností« kladně, k druhé hlavní otázce pak: »zda jest odůvodněno užití sazby od 1—5 let« rovněž kladně, nebyl soud oprávněn (§ 344 čís. 12 tr. ř.) vyměřiti trest podle §u 1 zákona ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n., nýbrž podle §u 179 tr. zák. Oné mírnější sazby nelze užití, podává-li se trestní sazba těžkého žaláře od 5—10 let z j i n ý c h okolností v §u 179 tr. zák. jmenovitě uvedených, než z výše hodnoty ukradených věcí.

(Rozh. ze dne 2. července 1926, Zm I 289/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku porotního soudu v Hoře Kutné ze dne 13. dubna 1926, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem krádeže jednak dokonané, jednak nedokonané podle §§ů 8, 171, 173, 174 II c), 179 tr. zák. a zločinem veřejného násilí vydíráním podle § 98 písm. a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek soudu první stolice ve výroku o hlavním trestu a odsoudil obžalovaného podle §u 179 tr. zák., se zřetelem k §u 34 tr. zák. k novému trestu.

D ů v o d y:

Porotci odpověděli v souzeném případě k 1. hlavní otázce o zločinu nedokonané krádeže uzamčených věcí v úhrnné ceně 2000 Kč přesahující podle §§ů 8, 171, 173, 174 II c) a 179 tr. zák. (otázka I.) a k 2. hlavní